

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 665

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

2 juny 1934

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

LA TASCA ESCOLAR

El curs que acaba i el que començarà

Està a punt de finir el curs escolar de 1933-1934. Aquesta hauria de constituir una data memorable per als catòlics, ja que la tasca escolar hauria de trobar-se, per ara, en un dels primers rengles de les nostres activitats. Aquest curs hem vist amenaçada la vida de les nostres escoles de religiosos. L'amenaça no s'ha convertit en realitat, gràcies a Déu, però tampoc no ha desaparegut del text de la llei. Tant l'article 26 del Codi Constitucional com la llei de Congregacions i Confessions religioses, que contenen el virus de la prohibició d'ensenyança i la seva ineludible substitució, formen part de l'enciclopèdia jurídica de l'Estat espanyol, i un dia o altre poden posar-se en vigència.

Però encara que no fos això, és un fet que l'Estat segueix multiplicant la seva labor d'instaurar escoles i més escoles, Instituts i Collegis subvencionats, en tots els quals l'ensenyança és totalment laica. I encara que al seu costat puguin seguir la seva tasca normal els Ordes religiosos és això prou? L'escola laica, dissortadament, és una realitat a casa nostra; l'impuls de la funció de cultura per l'Estat i les corporacions públiques li dona cada dia un radi més gran d'acció. I nosaltres, per ara, no tenim altra manera de contrarestar-ho que anar, per compte propi, a una acció escolar intensa, tant de creació de noves escoles com de perfeccionament de les que ja existeixen.

Hem fet un xic de feina durant el curs acadèmic que ara acaba. S'han instituit moltes escoles noves, l'ensenyament congregacionista s'ha democratitzat en el sentit de donar-ne bona part gratuïtament a les classes populars, s'ha creat colònies de vacances, curssets de perfeccionament per als professors, etc. Ara mateix, la "Federació Catalana de l'Ensenyament lliure" anuncia altre cop el segon Curs d'estiu per a mestres, que indubtablement constituirà un

èxit més gran encara que el de l'any anterior; el "Comitè Diocesà de l'Escola Catòlica" organitza algunes escoles i prepara colònies de vacances per als escolars; l'Associació de Pares de família, de Manresa, ens fa arribar també el seu desig de constituir unes colònies semblants, etc. Tot plegat, però, no arriba als límits que caldria que arribés tenint en compte la feina persistent dels organismes públics en aquest punt.

I de totes maneres, pensem que d'una manera o altra ens cal avantatjar la seva feina si no volem arribar tard davant els progressos innegables de l'escola oficial, que és laica i, per tant, enemiga nostra. No som els catòlics la gent de les classes benestants? ¿Per què, doncs, guardem els nostres diners sinó per a la creació de les escoles, que han de constituir la reserva de l'esdevenidor? Pensem que si avui hem trobat dins la nostra terra una forta resistència a la descristianització, ha estat degut a la tasca escolar de molts anys i encara hauria estat major i més petita la sotragada si les escoles confessionals s'haguessin democratitzat un xic més i no haguessin constituït quasi un patrimoni únic de les classes benestants!

Doncs bé: ¿què fóra del catolicisme en aquesta terra nostra el dia que l'escola laica preparés les generacions de demà amb el llevat del seu neutralisme o del seu sectarisme? ¿Quines defenses trobaria la nostra religió en una societat així preparada?

Hem acabat un curs i el setembre vindrà en començarem un altre. Cal que ens preparem, doncs, amb totes les energies per a fer molt més del que fins ara hem fet: constituint escoles noves, perfeccionant les existents, i, sobretot, democratitzant l'ensenyança a fi de fer-la arribar a totes les classes socials entre les quals tenen el primer rengle les classes populars i fins ara força desateses per nosaltres!

Les joies de la Molinera

PER JORDI ARNAU

La senyora de Peracamps, jove, guapa i rica, es passa tot l'estiu amb els seus dos fillets, la fraulein i tota llei de servei al seu xalet de la vila X: posada al peu del Montseny. No hi viu pas ociosa. Els segons i quarts dimarts de mes reuneix a casa seva quatre o cinc famílies de la colònia estiuejant, els dies que hi puja el marit fa amb ell un centenar de quilòmetres per les carreteres de les Guílleries, i encara que té els peus menuts i calçats a la moda, no es dóna vergonya de caminar amb els fills per la dreuera que baixa a la font i de la font a la riera on està instal·lat el molí.

És un petit i bell paisatge el que enronda el molí. La riera, que sempre porta poc o molt d'aigua ben clara, la bassa amb el concert de granotes, que de dret li toca, la roda de catúfols que pren l'aigua que cau de la bassa, el molí, el magatzem, una joliva caseta i un estable amb una euga i una vaca que són d'allò més amigues. I riera amunt i riera avall, a un costat i altre del corrent de la riera, dos rengles de salzes i verns barrejats, amb bona catifa d'herba al dessota. Ara afegiu-hi les rouredes de les dues vessants i digueu-me si tot plegat no és un conjunt que fa goig i que dóna bo d'estar-s'hi a les tardes caloroses de l'estiu.

El nen i la nena Peracamps ho tenen ben conegut. Pel seu gust hi foren tot el dia. Els dos petits del moliner els han ensenyat de viure i de disfrutar. Han après d'agafar granotes a la bassa amb una canya i un cordill i un drap vermell lligat al cap d'avall, de xipollejar per l'aigua de la riera si la *fraulein* es distreu una mica, d'empaitar sargantanes pels marges, d'enfil·lar-se pels roures menys escabrosos, de cercar nius pels salzes i fins i tot de tocar el morro de l'euga i de la vaca, que com a bones minyones que són n'heuen d'allò més de goig. I han acabat per ser com de família del molí i es deixen sovint obsequiar per la molinera amb bons vasos de llet espumosa acabada de munyir i bones llesques de pa moreno folrades de penques d'un formatge més blanc que la farina que sortia de les moles.

No cal dir que la senyora de Peracamps sabia com s'havien de pagar tots aquests obsequis: amb diners i més encara amb bones paraules i bona amistat. Els pollastres de la molinera ben pagats anaven a parar a la taula de Peracamps i també les coques ensucrades del dia de pastar i pel cap baix la meitat de la llet de la vaca amiga que, sabent per a qui era, se la deixava munyir amb paciència i de bona gana.

Hem dit que la senyora de Peracamps passejava sovint fins el molí portada pels seus fillets, feia bones estades asseguda sota un salze a la vora de l'aigua corrent i i sota el roure de la font i no es feia pregar pas massa per entrar a parlar amb la molinera, a l'entrada de la seva caseta, de tots els assumptes que la molinera s'anava inventant per fer la conversa agradable a la senyora. I tenia pelica, la bona moxa. Amb aquella pigueta que tenia prop de

la reconada de l'ull dret i les parpelles de l'altre un si és no és mig aclucades, es mostrava d'allò més simpaticota i en la conversa, si bé és veritat que no sabia fer la comèdia que fan les senyores de ciutat, era respectuosa i sincera i sabia de tant en tant animar la situació amb bones i fresques rialles.

Per aquest estil conversaven una tarda:

— Ara vegeu aquell parell que a Barcelona troben massa fret l'enrajolat, aquí me'ls teniu caminant a peus nusos per sobre els palets del rieral.

— Deixi'ls estar, senyora. En aquesta riera no hi ha crancs ni punxes i mentrestant els ulls de poll s'estoven i les plantes dels peus s'enforteixen.

— Però vol dir que no s'hi poden ofegar?

— Si no hi ha prou aigua pels peixets que hi han de respirar ¡Déu els faci bons! Mentrestant ara agafen gana i ja veurà d'aquí a una estona que bo trobaran el formatge blanc d'ovella i el pa moreno, Déu n'hi do. Oh, i que avui el tenim tou acabat de desenfornar. Amanit amb sang de tomàtec i quatre gotes d'oli, vostè no sap com és de bo. Si potser no n'ha testat mai, la senyora! Ja ho veig; les galantines de ciutat són cosa més fina, tanmateix. ¡Ja... ja... ja! Veniu nens, que és l'hora de berenar. I la senyoreta també. I vostè, si li plau, aquí no gastem requisits; però compliments tampoc.

Ningú no hi va fer escarafalls, ni els fills de la Peracamps, ni més pocs encara els de la molinera, ni la senyora tampoc. Pel que fa a la *fraulein* va començar a llepar les vores amb la punta de la llengua, després hi ha clavar les dentetes i va acabar per menjar-s'ho tot com una pageseta.

— A l'hivern, deu fer de mal estar per ací.

— A l'hivern entre el fret i la poca feina no s'hi està tan bé; però es passen belles estones a la vora del foc si hi ha tions per cremar. A casa, gràcies a Déu, no ens en falten. És el temps que jo aprofito per passar vuit dies a Barcelona a ca la tia Madrona a la Barceloneta.

— Cada hivern baixa vostè a Barcelona?

— Uns dies només; però me'n canso aviat. Enyoro el meu galliner i el meu coniller i les bèsties i les persones d'aquest recó de món.

— Doncs així vostè m'hi vindrà a veure, a la casa del Passeig de la Bonanova. I que no se me'n desdiguí. Jo li dec a vostè belles atencions. Res; ja està dit.

I va venir l'hivern següent i una tarda, mentre la senyora de Peracamps estava fent un jersei de punt a la saleta de costura de la gran torre del Passeig de la Bonanova, va sonar la campaneta del telèfon i va entrar la cambrera a dir que la molinera de X. preguntava si la seva visita seria inoportuna aquella tarda. I va anar a l'aparell la mateixa senyora de Peracamps a dir-li que estaria molt contenta de veure-la i de parlar-li i que els petits també l'esperaven amb frisança.

No es va fer esperar massa. Una hora no era trolt per anar de la Barceloneta a la Bonanova, encara

que s'aprofités l'autobús que deixa al Carrer Major de Gràcia i el tramvia que té a la Plaça de la Bonanova el seu punt de parada.

Per suposat que el nen i la nena ja l'esperaven prop de la reixa del jardí i agafats un a cada mà l'acompanyaren a l'escala i a l'interior. Efusives salutacions. Una estoneta de conversa al cosidor. La molinera, una mica trabada, no gosava repenjar-se en aquells sillonsos, ni trepitjar aquelles catifes. La senyora de Peracamps s'havia proposat enlluernar-la. A la sala de vellut groc, a la saleta de domàs vermell, al menjador.

— Senyora; jo que em pensava que vostès vivien com en una gran casa de pagès! Això és un palau. Els peus s'ensorren en aquestes catifes millor que a la sorra de la riera! I aquestes lluminàries entremig de vidres enlluernen! Valgue'ns Déu i quins velluts i quines sedes.

El nen hi fa una figuereta perquè vegi la molinera que ells no en fan gaire cas de tot allò.

— Ara, si no us desplau, us ensenyaré les joies.

— Però, senyora, i quin anell i quines arrecades i quines altres, ¡Verge Santíssima! I quins braçlets i quin collaret!

— Són les darreres montures que em vaig fer.

— I quin goig que deu fer la senyora guarnida amb tot això.

— Ara en aquest caixonet veurà les pedres. Això són brillants; això perles; això maragdes; això rubis.

— Una millonada, senyora, una millonada. ¿I li deu donar un bon rèdit això?

— Rèdit? Res d'això. El dia que les vull montar

en or o platí em costen bells centenars i milers de pessetes.

— Què diu ara ¡Ave Maria puríssima! Si les meves fossin com aquetes sí que estaria ben posada.

— Que també en té vostè de pedres?

— Un parell, com qui diu un parell d'arrecades; però no brillen com aquestes.

— Potser són perles; ja me les ensenyarà a l'estiu.

— Les vaig heretar de la mare i la mare de l'àvia.

— Es veuen coses bones a les cases antigues de pagès.

— I donen rèdit les nostres i dels rèdits a casa tots en mengem.

— Ara sí que no l'entenc; que potser les lloga?

— Ja li diré; són un bon xic més grosses que aquestes i són rodones. L'una sempre jeu i fa de solera. L'altra mai para i és la mola del molí. Ja... ja... ja...!

De l'altra banda de la cortina de la porta es va sentir una estrepitosa riallada del senyor Peracamps que va fer pujar els colors de tonalitats vermelles a les galtes de la senyora i va dibuixar una arruguetada tocant a la piga reconera de l'ull dret de la molinera ensems que li va fer caure la parpella superior de l'ull esquerre que es va quedar fent l'ullet.

I no va passar res. La senyora Peracamps va dominar-se i va dominar la situació, se n'anaren al menjador com a lloc més familiar i allí va continuar una conversa tirada que va durar ben bé una hora.

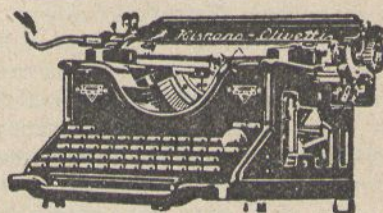
Cerebrino Mandri

És cosa de casa i que ha traspassat les fronteres d'Espanya. El CEREBRINO MANDRI contra el dolor és de tot el conegut, bo i millor.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA

Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laletana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

**BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT**

**VIATGES
&
TURISME
ESPLAI**

**INFORMACIONS
I PRESSUPOSTOS
GRATUITS**

**EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS**

**FONTANELLA, 12, 1.ª
Telèfon núm. 11565
BARCELONA**

Entre l'orgia i l'heretgia

PER R. RUCABADO

L'esgarrifosa lluita social, les seves confusions i trasbalsos, adquireixen claredat súbita, transparència complerta, si hom projecta el reflector poderós de la història de les lluites de religió. No és sinó una formidable guerra religiosa, guerra que es desencadena a dins del quadre clàssic de les grans heretgies. És una heretgia gegantina i terrible el socialisme, una de les més devastadores que registra la crònica dels segles. Només, que no la consideràvem tal, perquè és un cos de doctrina completament laic, i sembla que les heretgies hagin de tenir, per a ésser reconegudes i tractades com a tals, una part o altra de coincidència en la fe cristiana, un caire o altre de religió, un percentatge petit o gran d'espiritualisme. Les grans heretgies històriques, arrians, maniqueus, luterans, ens apareixen com a grans desviacions o corrupcions de la religió cristiana. Cap d'elles no nega Crist, i les diferències estriben en l'opinió errada sobre la seva persona, autoritat i successió legítima. Però una heretgia absolutament areligiosa, radicalment materialista, absolutament estranya a Crist i a l'ordre sobrenatural, no s'havia vist mai.

I és ben cert que amb una heretgia així, laica, naturalista, sorrudament tancada a l'ordre sobrenatural, agnòstica i anticristiana, atea i de socarrel antireligiosa, ens toca ballar. El socialisme en les seves tres escoles, socialdemòcrata, comunista i anarquista, té un caràcter eminentment pràctic. No és una mera especulació d'ateneu, sinó que actua, s'organitza, té desig d'acció, d'apoderar-se dels individus i de les ànimes. Actua com una veritable religió, alguns dels seus homes ho han així confessat. En aquest gran anhel proselitista rau precisament la seva especial característica de moviment religiós. *Notre religion à nous c'est l'idée de justice*, declara per boca d'un dels seus personatges el socialista Pierre Hamp, a *Le Rail*. Com que no pot ésser altra cosa que una religió falsa, per això dic que és una heretgia. Ço que aparenta tenir de comú amb el cristianisme és l'interès per a les classes pobres, de manera que podria dir-se que és com una especulació abusiva sobre la caritat cristiana, una deformació, una hiperestèsia o hipertensió, una monstruositat o aberració de la caritat cristiana. És força comparable amb l'heretgia protestant, que és una especulació abusiva sobre l'Evangeli, una aberració o excrecència morbosa, anhel immoderat de simplicitat evangèlica. I gens no hem d'agrair al socialisme l'interès que predica per a les classes pobres, perquè no és tal interès sinó, al contrari, odi positiu contra elles, per l'espantosa hecatombe de pobres que les seves mortíferes doctrines arroseguen. Per això no puc llegir sense indignació gran ço que a algun autor catòlic de tant en tant se li escapa, de dir que correspon al socialisme l'honor d'haver pledejat la causa de les classes proletàries. I dic que no estic disposat a admetre ni concedir que mereixi respectes el socialisme, com disposat no estic a retre homenatge de gratitud al luteranisme dient que li correspon l'honor d'haver reformat l'Església de Crist. No perquè al luteranisme subseguís el Concili de Trento i la reforma catòlica, vol dir això que

haguem d'estar agraïts a Luter. No perquè les encíclics papals en favor dels obrers siguin posteriors a l'esclat de la doctrina socialista, no per això hem de sentir gratitud al socialisme, doctrina de blasfèmia i perdició eterna. Nego, com a obrer que sóc, que el socialisme hagi ensenyat de tenir compassió per als obrers. Al revés, és una doctrina revolucionària que nega la caritat i la compassió. Així com no és ni ha estat mai una doctrina de justícia la del socialisme, que nega el regne etern i sobirà de la justícia i que nega i blasfema del Just per excel·lència, que és el Crist.

El socialisme actua com a religió perquè vol, i ho diu prou clarament, apoderar-se de l'ànima dels individus. És clar que no reconeix l'ànima, però vol l'individu tot sencer i sense que en quedi part per a Déu; per això és norma constant d'ell la irreligió i l'ateisme, i ben obertament commina els obrers a arrencar Déu de dins del seu cor (1). I quan el socialisme ha triomfat a una nació com a Rússia no ha destruït ni el diner ni el treball industrial ni el militarisme ni els enginyers de guerra, sinó la religió, i persegueix la fe i no la permet ni a les famílies ni a les consciències, persegueix la idea de Déu amb una ràbia i rancúnia implacables, esmerçant-hi mitjans poderosíssims, promovent una veritable organització de tot el país contra Déu, amb una obstinació i fanatisme tan estrany que tots els testimonis concorden a definir-ho com una religió atea, la religió dels "sense Déu", religió negativa i satànica, però religió en quant abassega la totalitat de l'home interior i en quant està animada d'un gran afany proselitista.

Aquest afany organitzador dels socialistes, que a tants sociòlegs enlluerna, perquè els fa pensar que pot ésser un camí per a reconstituir l'antiga organització cristiana del treball, o que mereix respecte perquè ve a omplir un buit, el que deixaren les antigues corporacions gremials, no mereix cap respecte ni la menor gratitud. Sóc jo, obrer, qui ho diu. Perquè l'esperit que anima aquesta organització socialista és un esperit de revolució, i especialment de revolució religiosa, amb els sindicats i les vagues que són la mobilització forçosa dels obrers en els rengles socialistes, organització de ferro i de bronze que no consent llibertats individuals, i la prova d'això és la guerra a mort que fa als que s'hi resisteixen, que es veuen acusats de traïdors, d'esquirols, i agredits mortalment. Això demostra que no és pas l'amor, sinó l'odi, el sentiment que als organitzadors inspira. Aquesta organització seria sols comparable amb l'organització dels antics gremis, en quant és l'*antitesi perfecta* i la *paròdia infernal*. Així com els gremis eren òrgans de pau i de pietat identificats amb les confraries devotes, els sindicats són organismes expressament concebuts i designats de guerra i de lluita. Lluita i guerra contra la totalitat de la civilització actual, que els socialistes anomenen *societat burgesa*, i inclouen en aquesta denominació la religió i l'Església com a integrants de la burgesia, i les ataquen amb molta més eficàcia i preferència que les

(1) Art. Jo no l'arrencaré, c. s. Núm. 554, 2 gener 1932.

altres parts d'aquesta burgesia: capital, diner, indústria, riquesa, i sobretot vici i corrupció, perquè tot això els socialistes ho volen i ho estimen, però la religió no. Perquè consideren que el socialisme pot ésser compatible amb totes aquelles formes que pot posseir i utilitzar, però amb la religió no hi ha compatibilitat, perquè la religió és una filosofia de la vida, i el socialisme és filosofia de la vida i es presenta amb aquest caràcter. La seva organització no és pas per a organitzar definitivament la societat humana, com ha intentat sempre el cristianisme, perquè és amic de l'home i de la vida, i de la pau, i vol que els homes i els pobles visquin i treballin i prosperin en pau, i si no hi arriba és per causa dels vicis i desobediències dels homes. Però l'organització dels socialistes no és constructiva, sinó destructiva, tendeix a contradir, a deturar, i per això la forma típica, i la tendència universal del moviment socialista és la vaga. La vaga, equival a impedir el treball, impedir la pau, impedir la vida i la prosperitat dels individus, dels mateixos obrers, i de les nacions. Per això ha confessat un autor socialista, no fa pas gaire temps, que el seu afany organitzador era la destrucció. "*Organiser pour mieux pouvoir détruire*" (2).

Per això les formes més agudes del socialisme han derivat cap a una veritable mística de la destrucció. I els socialistes no tenen dret en cap manera a combatre ni oposar-se als anarquistes, fills seus naturals, fills de la mateixa dialèctica i del mateix esperit. No tenen dret a acusar els més extremistes, els de la F. A. I., que han portat aquest culte de l'organització per a la destrucció, a les més radicals gosadies. Aquesta horrible religió de la justícia l'entenen tal com la poden entendre els diables, perquè certament els diables, com va dir Sant Francesc, són els *guastaldi dal Signor*, els botxins o gendarmes de la justícia de Déu (i no per amor a la justícia hem de voler ser diables ni anar amb els diables). Aquesta justícia l'entenen a la manera d'Atíla, que al front dels seus barbres es deia el flagell de Déu. Els faistes, però, es proclamen déus ells mateixos (3) i cadascun és l'exèrcit i el gendarme del seu propi poder individual; n'acabem de veure una prova esgarrifosa. Entrenats en l'esperit de destrucció els infants dels vaguistes de Saragossa portats a Barcelona per mà dels mateixos que han omplert de dol aquella dissortada capital, executant atemptats i llançant bombes terribles que han causat enormes destruccions i pèrdues de vides, entre elles les d'alguns infants, els que eren estatjats per la Generalitat de Catalunya es passaven el temps, segons explica *La Publicitat* d'avui mateix, 27 maig, cridant visques a la F. A. I. i al comunisme llibertari, i destruint els objectes i el mobiliari dels mateixos locals on eren hostatjats.

Ara, aquests *ministres de la injustícia*, que són els organitzadors de la "justícia socialista", estan engegant dues calamitats terribles que són la vaga indirecta de tota la indústria tèxtil de Catalunya, efecte volgut i deliberat de la vaga dels contramestres, que portarà un daltabaix a centenars de milers de llars catalanes; i a la resta d'Espanya estan organitzant la vaga general de camperols just a l'època del segar i el batre, a l'època de la collita de juny. ¿Què voleu esperar sinó disbarats d'aquests, dels revolucionaris que conreen el mite de la vaga general, equivalent a la destrucció i l'atur de tota la vida, indústries i serveis, i a més el sabotatge i destrucció de

màquines, conduccions, instal·lacions, vehicles; guerra veritable del dimoni contra l'home, contra la societat humana i la civilització?

Heretgia terrible, però claríssima de definir i de veure, si es profunditza el sentit de la revolució socialista, en quant es percebeix que a dins no hi ha sinó odi pur, un foc central de ràbia contra la humanitat, d'odi boig contra la societat humana, que no pot venir sinó del gran enemic de l'home que és Satanàs. I tot el socialisme en les seves tres branques, tota la literatura dels capitosts, els discursos dels militants, l'horrible premsa sindicalista, i la pràctica abominable de les vagues, coaccions i terrorisme, tot això respon a una blasfèmia central, a negar Déu perquè hi ha injustícies en la humanitat, injustícies que el socialisme vol, no pas remeiar, sinó venjar. Venjar en Déu i venjar en la humanitat mateixa, declarant la guerra a Déu i la guerra a la humanitat, descarregant contra aquesta, sota la capa de *societat burgesa*, totes les violències i totes les destruccions. A profit de qui? Una guerra contra Déu i contra els homes no pot ésser sinó a profit de l'enemic de Déu i dels homes, a profit de Satanàs.

Heretgia terrible, la de l'atac contra la societat humana per injusta, involucrant pèrfidament en l'atac, tant les injustícies com la garantia única i certa de justícia que és la religió. I per a defensar-nos d'aquesta maligna i satànica ofensiva, la més recargolada i la més hipòcrita de totes les heretgies que han existit mai, precisament perquè és laica, les condicions de la defensiva estan singularment espatllades i complicades perquè la societat humana està avui tota ella submergida en l'orgia. I la civilització cristiana, malgrat ésser atacada amb tanta fúria en els seus mateixos fonaments, està inundada de corrupció. Hem de defensar la civilització catòlica i l'ordre cristià contra l'heretgia socialista, a l'hora que la societat cristiana va prenent, cada dia més, la figura de societat pagana. A l'hora que la invasió de la matèria i de la carn afebleix, amolla, i encega els defensors, perquè la carn, segons certíssim axioma del moralistes, tapa la intel·ligència i ofusca la llum dels ulls.

L'orgia carnal de l'hora present és enorme, fantàstica, monstruosa i poderosa molt més que en els temps del paganisme idòlatra, perquè disposa de capitals, propagandes i maquinària que no podien somniar els antics, per a la propagació, la difusió i el desenrotllament del culte carnal. Platges, carrers, modes, teatres, balls, cinematògrafs, premsa, revistes, art, exposicions, quioscos, totes les manifestacions de les arts i els costums estan avui dia, i a una velocitat vertiginosa, emporcant-se i envilit-se fins a la degradació i la náusea. Exponent típic d'aquesta degeneració total i universal és el culte al nu, que pren un increment fantàstic i espantós, en l'art, el vestit (?), i la vida pràctica, com mai els nostres pares no hagueren pogut imaginar. I el nu és, com he dit tantes vegades, una estridència en ell mateix i a més resulta el símbol de la relaxació en tots els aspectes de les relacions humanes, de l'aviliment, l'anarquia, la indisciplina i el cinisme en totes les esferes i en totes les matèries. El capitalisme corca, corromp i podreix la humanitat sense atacar-ne explícitament els principis, mentre que el socialisme ataca i va a destruir la humanitat començant preci-

(2) Leon Jouhaux, citat per Maxime Leroy. c. s. Número 228, 19 septembre 1925.

(3) V. c. s. Núm. 110, 2 juny 1923.

sament pels principis. I cap esperança ni cap virtut redemptora i renovadora el socialisme no pot portar, perquè el seu pare és el Diable, i el capitalisme és el triomf del Món i de la Carn, i tots tres formen l'horrible trilogia dels enemics de Déu i de l'ànima humana.

Cap esperança, cap redempció, contra el capitalisme el socialisme no pot portar, perquè ja veieu que un i altre arriben per camins oposats a una mateixa conclusió, a una mateixa corrupció. El fruit de l'educació folla, de la mentalitat ferotge, frenètica dels revolucionaris socialistes ha estat el pistoler, i el fruit de l'educació capitalista propagada pel cinematògraf, és el *gangster*, o sigui el pistoler de cine exactament el mateix que el pistoler de sindicat. I la gran aberració de l'hora actual, el nudisme, ha estat conreat simultàniament, pels comunistes i anarquistes d'una banda, i d'altra banda pels *snoobs* aristòcrates i turistes millionaris.

A l'hora en què per a lluitar contra l'heretgia convé la màxima clarividència i la major lucidesa, els cristians estan en gran part ensopits pel vi de l'orgia. I consti que no formulo la censura, mogut de cap sentiment de condescendència per al socialisme, perquè el socialisme consent l'orgia, estima l'orgia, i no serà pas l'orgia ço que farà plegar, sinó la creu que encara presideix el saló de la bacanal, i no la retirarà per evitar que la profanin, sinó per profanar-la i renegar-la i destruir-la més encara, per tapar la sortida a tota esperança de redempció.

Els cristians estan submergits en l'orgia i no se n'adonen. Les modes femenines, en lloc de cedir a les regles de disciplina, han fet retrocedir aquesta disciplina aconseguint penetrar en el temple. Ara comencem l'estiu i la invereccúndia femenina a la qual ens anem acostumant, va prenent proporcions gravíssimes, però l'anar-nos-hi acostumant no ens absol de culpa, i fa témer el càstig de Déu, perquè aqueix llibertinatge es paga car. La disbauxa de les platges comença ara, i tot fa preveure que serà molt pitjor que l'any passat. Un amic nostre, En V. Coma Soley, ha escrit en forma de novella una requisitòria crua i terrible sobre la immoralitat a les platges i terres adjacents, casinos i colònies; els protagonistes són *gente bien*, que voten i figuren en les dretes, i com diu l'autor allí resulta justa la frase de l'Azaña en dir que Espanya havia deixat d'ésser catòlica, quan es contemplen les reunions de certs casinos i de certes platges de moda. Però la realitat encara és més tràgica que les novel·les, i cada dia les cròniques registren drames de família i daltabaixos econòmics, suïcidis, ruïnes i tancaments de negocis amb la subsegüent perspectiva de misèria per als obrers que en depenen. I l'origen d'aquestes catàstrofes es troba en la vida frívola i mundana, en la relaxació de vincles i costums que en el medi ambient de casinos, platges, espectacles, es conrea entre gent que podríem anomenar nostra, i que externament era nostra. Mireu la corrupció del cinema, a quins extrems de cinisme ha arribat, en la propaganda de les pel·lícules descaradament perverses. ¿Qui són els clients d'aquest

cinema, els espectadors d'aquests films? ¿Qui són els accionistes de les empreses i dels salons d'espectacles, els propietaris dels teatres i dels cines? ¿Qui són els responsables i els beneficiaris de tants espectacles de corrupció?

Un cas ben típic que els resumeix tots. El diari catòlic més important d'Espanya, portantveu de les forces polítiques catòliques, dotat de la simpatia i protecció de les personalitats i de les masses cristianes, és portantveu també (i d'això ens hem dolgut diverses vegades) de la corrupció cinematogràfica, prestant-se a ésser vehicle gràfic de les més perverses pel·lícules. Fa pocs dies un amic em deia: "És inconcebible. He trobat la família X, gent de comunió diària, socis actius de l'entitat pia-dosa Y, sortint de veure una pel·lícula que només de mirar-ne els cartells i les fotos feia enrogir." "¿Com vol reptar — vaig respondre — la família X, si aquesta pel·lícula va venir anunciada amb grans reclams i literatura d'encomi al rotatiu catòlic N?" Les fotografies de les pàgines d'aquest rotatiu, realment no eren indecoroses, però fan el joc i el reclam de les altres. La combinació de les empreses de cine és publicar en els diaris catòlics la testa solament, de les *vedettes*, i en altres diaris i revistes, la resta del cos, el cos tot sencer, sense vestir o amb tenuíssima indumentària. ¿Absol de culpa aquesta divisió de reclam als diaris catòlics, com més poderosos més responsables, que publiquen els retrats *decoits* de dones... *indecentíssimes*?

Entre certes fàbriques de trajes de bany, introductores de les novetats més agosarades i més impúdiques, les empreses de certes pel·lícules a base de *girls* nues, i els casinos i teatres de certes platges de moda, hi ha uns estranys lligams i relacions. Certa festa celebrada fa poc a Sitges evidencia una tal combinació i contacte de ressorts d'immoralitat, que un hom pot pensar en una maçoneria especialment dedicada a la corrupció de la societat cristiana. No cal dir que aquesta festa fou anunciada i fins fotografiada en importants periòdics de dreta barcelonins, o almenys de centre-dreta. I no oblidéssim el recent i no pas liquidat episodi de l'*Exposició del Nu*, que també demostrà l'existència d'estranyes contactes i relacions, i en la qual cooperaren molts artistes, crítics i personalitats que per la seva filiació seran els primers a doldre's que la moral cristiana tingui tan poc increment en el poble lliurat a les violències de l'anarquia.

I així estem. Enfront a una heretgia, però enmig d'una orgia desenfrenada. I és una lluita titànica la lluita contra una heretgia. És haver de fer front a les potències de l'infern, com en efecte les potències de l'infern estan mobilitzades sota de la bandera socialista. L'ofensa socialista no va pas per la propietat, com els propietaris pensen, sinó que va per les ànimes. La defensa ha d'ésser tan heroica, que res no podem si no és amb Déu al davant. I la manera de tenir Déu al nostre front i al nostre costat, no serà pas la de posar-nos la seva moral sota dels nostres peus.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

La llei de Contractes de conreu

L'espoliació de la pagesia, legalitzada per part de les autoritats, constitueix una de les manifestacions més greus del desgovern que impera a Catalunya d'ençà de l'aprovació de l'Estatut. El fet d'autoritzar uns parcers o rabassaires perquè facin revisió dels seus contractes, sense prèvia consulta a la part contractant, és una enormitat. I ho és més encara el fet, tan generalitzat, que aquests, faltats de paraula, paguin com vulguin a l'amo o no el paguin de cap manera.

Sembla cosa natural que si l'autoritat mermava els ingressos dels propietaris hauria de rebaixar-los d'una manera proporcional els impostos. No ha pas estat així. En molts indrets on els que tenen confiada la direcció del govern municipal són els esquerrans, domina l'axioma que els propietaris i tots els d'en front han de pagar tots els impostos.

Hi ha qui encara discuteix si a Catalunya hi ha o no hi ha problema de la terra: aquest hi és, i molt greu per cert. Pot ésser que quatre anys enrera no hi fos, però en el moment present tenim la guerra civil més encesa en bona part de la pagesia catalana.

Quan s'ha calat foc a una casa, veïns i estranys, amics i enemics corren a apagar-lo. L'Esquerra ha abrindat el foc de la discòrdia i quan els perjudicats demanen auxili al veí i al de més enllà, són atacats de traïdors i d'enemics de Catalunya.

La gent de l'Esquerra pot tenir tota classe de contubernis amb els elements internacionals dissolvents; els intellectuals esquerrans poden formar un front únic amb els grups de la intel·ligència castellana que més han atacat Catalunya; la premsa esquerrana d'aquí pot vibrar a l'uníson amb la de Madrid; això és amor a Catalunya; així es defensa l'autonomia. En canvi, acudir a un Tribunal creat per la República per tal que judiqui allò que cau plenament a la seva competència és una traïdoria. L'Esquerra ni representa Catalunya ni representa la catalanitat.

Hi ha qui creu que ésser bon català consisteix a escriure un català estraforari canviant tota paraula coincident amb el castellà, posar uns rètols llampanants a la porta de la botiga, llegir *La Humanitat*, *L'Opinió*, o portar a la butxaca de l'americana *La Publicitat* ben plegada; fer avantsala davant dels despatxos dels prohoms que governen. Hi ha una dita vulgar que defineix d'una manera categòrica tots aquests arrivistes: "De porc i de senyor se'n ve de mena"; així també "de catalanista se'n ve de mena". Tot l'alluvió de gent tèrbola que ha vingut a incrementar els exèrcits esquerrans és suspecte per la seva falta de catalanitat. Creu que alçant la veu més fort li serà donada raó. La turbamulta que concorre a les manifestacions rabassaires, o antifeixistes, que milita a les fileres de l'exèrcit d'En Dencàs o ha combatut a la batalla de Prats de Molló, ni és catalanista ni té res de catalanitat. Els escarafalls que faci ni tenen gràcia ni poden tenir cap eficàcia.

L'única condició que cal reconèixer al susdit conglomerat és l'acció; les esquerres, protegides pels que tenen confiat l'ordre públic, despleguen una activitat sorollosa. Parades aquí, concentracions de rabassaires allà, enterraments civils a un altre indret, l'esquerra esdevindrà molt aviat una espècie de secta que po-

dria anomenar-se una "armada de salvament revolucionària".

En front d'aquesta agitació violenta i continuada no hi hem pas oposat els remeis que calia. Davant la violència que amenaça en la propera collita, sigui anul·lada o no la llei de contractes de conreu; per part de la gran majoria d'homes de dretes, de propietaris i interessats en la pacificació dels esperits i en el regnat de la justícia social, encara no ha estat creada la "contrarabassa".

Més d'una vegada Acció Social Popular ha clamat per la concòrdia entre amos i parcers, propietaris i rabassaires. Mols parcers i rabassaires s'han trobat portats a la lluita contra la llur voluntat. Cal modificar els contractes allà on sigui convenient. D'ençà de la guerra, en terres de vinyes i en terres de blat i de tardaveria, els rabassaires, molts dels masovers i dels parcers han duplicat i han triplicat la producció sense que això, en molts casos, hagi costat ni el més mínim esforç al propietari. En la majoria dels indrets, siguin del conreu que siguin, uns mateixos tractes regeixen per a vinyes de terra plana i grassa de prop del poble i per a vinyes distants, de terra magra i costaruda. Els parcers, en general, han de conrear a grans distàncies amb els mateixos tractes que els masovers de la terra magra, que aquests no volen conrear. A més el masover té els avantatges de moltes quarteres de terra franca, horts francs i llenya franca. I també cal dir que, moltes vegades, masovers de masoveries rònegues, molt distants de població, tenen pitjors tractes que els masovers de vora ciutat que poden adinerar bé la llet, l'aviram i les verdures; que el carreig els és sumament fàcil, mentre que els altres l'han de fer a bast, a càrregues o a coll. Aquestes desigualtats, acompanyades de contractes més avantatjosos o desfavorables, segons la generositat o gasiveria dels propietaris, van preparar la llenya per a la gran foguera que l'Esquerra ha abrindat.

Els propietaris han d'establir la "contrarabassa". En molts indrets la comprensió dels propietaris ha evitat que la mala filloxera s'estengués. Naturalment, no cal culpar tampoc els propietaris: molts que, tenien tractes immillorables han estat víctimes de la cobejança de masovers hipòcrites.

El greu problema que avui té abrindada la terra catalana en una guerra civil ni el resoldrà l'Esquerra avalant el robar, ni el pot resoldre l'anul·lació de la llei de contractes tota sola, ni la intervenció de la força pública que persegueix els lladres i els bandolers. Cal resoldre aquest problema per mitjà de la *Concòrdia*.

Suggerim la idea que amos i masovers o parcers, propietaris i rabassaires nomenin en cada parròquia una comissió de dos amos i un masover i un parcer, dos propietaris i dos rabassaires; que aquesta comissió sigui presidida per una persona entesa en problemes de la terra, la qual, en alguns casos fins podria ésser el propi senyor rector. Suposada la bona fe per una part i per l'altra, aquestes comissions haurien de revisar un per un tots els contractes de masovers, de parcers, de rabassaires, tingudes en compte les condicions de la terra, les distàn-

cies, les aportacions del propietari, etc. Les decisions d'aquestes comissions haurien d'ésser inapel·lables i totes les dues bandes haurien de subjectar-s'hi.

Que els amos perdonin els greuges rebuts, que els parcers reconeguin que la vianda furtada no fa

profit. La pagesia catalana, tota la pagesia ha estat víctima de la política demagògica, d'una banda, de la política econòmico-liberal, de l'altra banda. La nostra pagesia s'ha de redimir ella mateixa. Penseu-hi, amos i propietaris; tingueu-ho present, mavers, parcers i rabassaires. — A. G.

Els sindicats catòlics

La conferència que suara va donar a casa nostra Mr. Jules Mennelet, secretari general de la "Confederació francesa dels treballadors cristians" va resultar plena d'ensenyaments per a nosaltres. Digna manera, per cert, de commemorar el XLIIIe aniversari de la "Rerum novarum", que cada dia es va celebrant amb més vibració en tot el món, ja que cada dia sembla endevinar-se més que solament a base de pau social — fruit de la justícia — es trobarà altre cop un règim d'estabilitat.

Passada l'època del socialisme, que hem de considerar, i així ho diuen els fets, com quelcom ja assajat i en plena desfeta en tot el món, per un costat; i en plena crisi el règim capitalista, que és impotent per a resoldre problemes tan fonamentals i humans com el de donar treball i feina al qui no en té, és evident que el món s'adona cada vegada més que cal girar els ulls a un règim nou que, no menyspreant tot el que de just i necessari té el capitalisme, cerqui els mitjans per arribar a moltes reformes justes i equitatives que han estat l'alçaprem del socialisme entre les classes més necessitades de la nostra societat. En el punt just en què el capitalisme individualista s'estronca per a donar pas a l'interès col·lectiu; i en el punt just on aquest interès col·lectiu acaba, per no ofegar l'iniciativa privada i el joc de les lleis econòmiques, es troben les solucions de justícia entre el capital i el treball, derivades del contingut de la "Rerum novarum" completada, en ço que es refereix a l'organització social, amb la "Quadragesimo anno", que no ha vingut solament a revaloritzar el codi immortal de Lleó XIII, sinó també, a més a més, a completar-lo i adaptar-lo al necessari ambient social perquè pogués viure. Si la "Rerum novarum" atén principalment les classes desheretades amb la justícia en les relacions derivades del contracte de treball i facilita l'argumentació necessària per a combatre el socialisme com a heretgia totalitària, la "Quadragesimo anno" assenyala el camins pels quals el nou ordre podrà ésser instaurat, sense produir el trencament amb tot el que el règim té de bo i amb tot el que el règim del socialisme podria incloure de just i necessari.

Mr. Mennelet ens va parlar del caràcter constructiu del sindicalisme catòlic, en neta oposició amb el caràcter negatiu del sindicalisme revolucionari. I féu més encara: perquè ningú no pogués creure que així es limitava el veritable camp de les iniciatives sindicals, enumerà entre aquestes les següents: creació de borses de treball i oficines de col·locacions; formació de cooperatives de consum per abaratir les subsistències i fer menys penosa la vida; creació de cooperatives de producció, sempre que es pu-

gui i amb la deguda prudència; establiment d'un sistema complet d'assegurances socials, cooperant i impulsant l'acció de l'Estat, tal i com ho han fet a bastament els catòlics francesos i tal i com ho tenim oblidat nosaltres; formació dels subsidis familiars, fins a declarar-los obligatoris per part del Poder públic, tal com ho han procurat els catòlics a França; i, en general, defensa de tota mena d'aspiracions de millora de les classes obreres i mitjanes, sempre dins les vies legals i sense cap sentit revolucionari ni negatiu, que desfà, però no construeix.

Abans que tot aquest programa sigui realitzat ¿qui no trobarà suficient marge d'actuació al sindicalisme catòlic, sindicalisme que vol dir tant com *agrupació professional* per a la defensa i foment dels interessos de la professió respectiva?

Amb aquest ideari, i amb les obres consegüents al mateix, a França han arribat a la bonica xifra de 800 sindicats, que agrupen 140.000 treballadors. I aquí, on ens tenim per catòlics i en som sota molts aspectes ¿què esperem a realitzar quelcom de semblant? ¿És que els problemes que ens urgeix el sindicalisme revolucionari i catastròfic són més suaus dels que a França existeixen? Ni una cosa ni una altra; manca d'orientació, excés d'individualisme, egoisme fill de la incultura que ens fa perdre la visió de conjunt en els problemes socials, i prou. No anem a cercar altres causes al fenomen de la nostra deixadesa en aquest punt.

I quan ens volem preocupar del sindicalisme catòlic, comencem per plantejar problemes previs, com aquest del confessionalisme o neutralisme, que arreu del món han estat ja solucionats, sobretot a base d'un gran sentit pràctic i davant la necessitat dels fets.

Déu ha fet els pobles sanables i, per tant, és de creure que un dia o un altre sortirem del marasme actual en aquesta qüestió i ens decidirem a anar pel camí que ens assenyalava el docte conferenciant, presentant-nos, no pas proposicions doctrinals, sinó fets i realitats. I això encara sense moure'ns de França i sense recordar, de moment, tot el que ha estat fet a Bèlgica, a Holanda, a Alemanya, a Àustria, i en tants altres llocs on el sindicalisme cristià és ja una realitat viva de molts anys a aquesta part i decididament influent dins els corrents internacionals, als quals també va referir-se el conferenciant.

Bona manera de celebrar l'aniversari de l'Encíclica. Però millor manera, encara, si nosaltres l'any vinent podíem també donar una conferència oferint, no pas doctrina ni teoria, sinó les primícies d'una realitat modesta, però realitat esperançadora i prometedora de fruits per al dia de demà.

Avantatges i inconvenients de les Caixes de Compensació

PER J. BLANCH I BOÉS

El subsidi familiar i les Caixes de Compensació constitueixen una fórmula d'aplicació del salari familiar molt més racional i eficaç que les que anteriorment havien estat proposades. Com demostrarem més endavant, el subsidi rebut d'una entitat aïllada—l'Estat, per exemple—o d'una Caixa de Compensació, converteix de fet la seva remuneració o salari individual en remuneració o salari familiar.

La Caixa de Compensació és l'instrument ideat per tal de recaptar, subministrar i repartir aquests subsidis, evitant els inconvenients de les altres fórmules.

La Caixa de Compensació és l'instrument ideat per tal de fer possible el subsidi familiar i amb ell la vida de la família obrera.

Tots els obrers dependents dels patrons que a ella pertanyin tenen el salari que es fixi, segons la quantitat del seu treball, i segons el principi "a igual treball, igual salari", el mateix els solters que els casats, el mateix els que tenen molts fills que els que no en tenen cap. Però els patrons lliuren, demés, a la seva Caixa de Compensació—que ells administren i que adés té caràcter territorial, adés professional—una quota proporcionada al nombre de llurs obrers, a la nòmina dels salaris que els són satisfets o als dies o hores de treball que rendeixen. Aquesta Caixa els reparteix entre els obrers, segons el nombre de fills que tinguin menors de tretze, catorze o setze anys, segons els països.

El subsidi familiar, en mans de les Caixes de Compensació, és com una mena d'assegurança a favor dels patrons contra el risc de tenir obrers amb més fills que el promedi de la família obrera que per als seus consocis treballa, i garanteix sobretot a l'obrer amb fills el suplement de salari que necessita per a mantenir una llar, i contra el risc que sense la Caixa de Compensació tindria, de no trobar treball per raó d'ésser més costós al patró.

Reparteix el fons de les quotes, lliurant a cada obrer una quantitat proporcional al nombre dels seus fills, quantitat que quasi en totes les Caixes és progressiva; dona més per al segon que per al primer, més per al tercer que per al segon, i així successivament.

L'any 1928 l'Associació Internacional per al Progrés Social va celebrar una reunió a Ginebra, en la qual algú va permetre's d'hostilitzar les Caixes de Compensació retraient dures agressions que en altres ocasions els havien estat inferides. Un il·lustre sociòleg espanyol les defensà i sostingué que eren fruit d'una generositat prudent i previsorà que feia honor a la classe patronal de França i de Bèlgica, que representaven la realització d'una fórmula per a fer viable el salari familiar, que des de 1891—des de l'Encíclica—era reclamat com un deure i que l'estava aplicant amb un sacrifici enorme, espontàniament i lliurement, sense cedir a la coacció de la llei ni a la pressió de les Societats obreres. Dir que eren cadenes que el patró posava als obrers febles, era una frase, però no un fet. Precisament els més afavorits per les Caixes de Compensació són els obrers de la gran indústria, els més amparats per la força dels Sindicats. I quant al blasme que hom

gratuitament els feia, d'esterilitat, era categòricament desmentit per l'experiència.

Però les Caixes de Compensació no esgoten tota la fecunditat del principi del salari familiar, no són la seva última i definitiva fórmula d'aplicació; tenen mants defectes i l'anhel humà de perfecció aspirarà indefectiblement a esvair-los i continuarà cercant fórmules més econòmiques i més segures.

Un dels defectes a què acabem d'alludir és el d'estar alimentades únicament pels patrons. No discutim ara si això té o no té fonament de justícia. Però això fa molt dura la càrrega i és una de les causes que fan que las classes patronals de molts països sentin temença i es resistixin a fundar-les. Imposar tota la càrrega a la classe patronal, equival a fer impossible la generalització del subsidi i, per tant, la remuneració familiar.

És veritat que a França on la càrrega gravita únicament sobre els patrons, les Caixes de Compensació creixen i es desenrotllen, però el fet que, a desgrat d'aquest floreixement, la major part de les Empreses i la major part dels obrers estiguin encara al marge de les Caixes de Compensació i dels subsidis ¿no és indicatiu que la càrrega resulta massa dura per a la generositat dels patrons? ¿Tots els que estan fora d'aquest moviment generós, ho estaran per ignorància, per duresa de cor? No ho creiem pas.

El cas de França, demés, no pot ésser un exemple fàcilment imitable per les altres nacions. Per crear i sostenir els seus subsidis individuals i les seves Caixes de Compensació té motius que els altres països no tenen, o tenen en menor grau. Aquets motius són un fort estimul i un auxiliar poc dreturer però malhauradament eficaç. L'estimul és l'escassetat d'una mà d'obra que li és necessària; l'auxiliar és el seu catastròfic *birth control*, el seu neomalthusianisme. Aquest redueix extraordinàriament la quantia del sacrifici. Si les mullers dels obrers francesos tinguessin més fills, el patrons sols no podrien donar-los els subsidis familiars que amb les seves Caixes de Compensació avui els donen.

El professor Fúster ha fet una enquesta en un barri obrer de París. Ha estudiat 1.000 llars, i en elles sols en el 31 per 100 ha trobat fills menors de tretze anys, o sigui, amb accés possible al subsidi familiar, i encara aquest 31 per 100 de llars, tenien un promig de 1'50 fills.

Una altra enquesta feta pel Comitè Central, sobre 1.201.448 assalariats de diverses regions i professions ha donat per resultat de constatar que únicament el 25'52 per 100 eren casats, amb llar, que el promedi de fills per família era 1'71, i que a cada obrer corresponia 0'43 de fills.

Amb aquesta estructura, aquest volum familiar i l'edat de 13 anys, que no es podrà mantenir per molt de temps en cap país, és càrrega dura, però possible, el subsidi familiar pagat sols pel patró; però, ¿què seria per al patró italià o espanyol o hispano-americà, països on el volum familiar és incomparablement superior? Seria esclafat per la càrrega. La Caixa de Compensació sostinguda pel patró sol, no permet la seva generalització a la família obrera.

Moviment catòlic

La maçoneria. — El doctor Joan Tusquets ha posat de manifest en una sèrie d'articles en *El Correo Catalán* les activitats malèvols d'aquesta secta secreta. Els maçons són netament intervencionistes, es filtren en totes les organitzacions polítiques i culturals d'on és possible treure'n pèl o borra. No hi ha cap mena de dubte que en el moment polític actual de Catalunya els maçons tenen una singular preponderància. Ells han desviat el moviment català amarat de tradició i d'espiritualitat per a convertir el nostre país en terra d'incrèduls, de revoltosos i de gent indisciplinada. Cap consideració no tenen a les valors espirituals de la terra que sota el signe de la maçoneria igual pot anomenar-se Catalunya que el Senegal.

La influència maçònica en el nostre país ve de França; els maçons francesos dicten les ordres que els provincians catalans executen mansament. Com els llurs col·legues de França, els nostres maçons es vesteixen la capa de la civilitat, de la cultura i de la filantropia; critiquen les convivències de la gent de dreta amb els elements catòlics de la resta d'Espanya i ells constitueixen un cos diabòlic amb tots els elements dissolvents de la península. La lluita per l'escola laica és obra dels maçons. Com els veïns de França, voldrien crear una joventut atea i antireligiosa.

El gran laboratori de la maçoneria per a influir pertot el món és a Ginebra, entorn de la Societat de les Nacions. No fa molt que una revista publicava els noms de molts maçons que actuen a Ginebra com a representants dels diferents països, i entre aquests noms hi figuraven alguns personatges espanyols.

Suïssa, terra de democràcia i de llibertat, està cansada dels maneigs de la maçoneria; no pot ni vol tolerar les sectes secretes. Mussolini ha anul·lat la maçoneria a Itàlia; Hitler fa la vida molt difícil als maçons del Reich; i Suïssa, asil dels perseguits d'arreu del món, no vol posar-se a la mercè de la maçoneria, que hi compta amb uns 50.000 germans. S'ha presentat un projecte de llei per anar al referèndum, el qual reclama la dissolució immediata de la maçoneria en aquell país.

Nosaltres ja sabem que les esquerres del nostre país es mouen a remolc de la maçoneria, la qual encimbella i glorifica els seus germans; però el que no comprenem i el que no podem tolerar és que, segons sembla, alguns maçons actuen i facin el pont a partits que recaptin el 99 per 100 dels seus vots dels catòlics practicants, o que hi hagi en aquests partits diputats que amb tota desaprensió mengin carn en dies d'abstinència en els hotels on la seva conducta pot ésser de tothom fiscalitzada.

Bèlgica. El que pensa el jovent universitari. — Si fèiem una enquesta per saber què pensa la joventut universitària catalana, la resposta seria senzillament deplorable. Ni la mouen ideals, ni la preocupen els grans problemes. Té una càtedra on li expliquen pel·lícules de cine, té restaurants on pot sopar en camaraderia amb els professors i, per gran sort, en algunes facultats cada estudiant pot donar-se el luxe de tenir un professor (sembla que en al-

guna facultat el nombre de professors i alumnes és gairebé el mateix). El jovent universitari és sensiblement republicà, no fa vagues i especula en quin partit polític s'enrolarà per tal de fer una cursa breu i arribar a les més altes magistratures acadèmiques i polítiques. Aquest jovent té al davant l'exemple d'un mallorquí que es diu Sbert, altament confortador.

Darrerament, la *Revue Catholique des idées et des faits*, que es publica a Brusselles, dona compte d'una conferència de Felip Renault, home d'acció, que està en continuat contacte amb la joventut catòlica de les Universitats belgues. En ella constata que l'interès màxim de la joventut universitària catòlica es decanta cap a la política; això no vol dir, però, que la simpatia dels estudiants per al partit catòlic belga sigui extraordinària; es considera aquest partit com a indispensable en els moments actuals per tal de mantenir la llibertat escolar, punt central de la política catòlica de Bèlgica. L'ideal de la política futura és per al jovent catòlic un estat corporatiu que acabi amb l'esterilitat del parlamentarisme i organitzi la vida del país per estaments. Vol un estat catòlic i nacional basat en principis ideològics i de professió, que tingui com a missió principalíssima la redempció del quart estament.

En segon lloc els estudiants catòlics s'interessen pels problemes internacionals: la Societat de Nacions, el desarmament, el fer impossible la guerra. En contraposició al romanticisme jurídic dels seus col·legues liberals i socialistes, creuen que la pacificació dels esperits i dels cors és molt més important que les discussions de la Societat de Nacions i tractats de pau, i estan convençuts que el sistema jurídic internacional s'ha de fundar principalment en principis morals.

Després s'interessen els estudiants pels problemes socials; arreu hi ha el desig fervent d'educació social; gairebé no hi ha estudiant que no tingui consciència de la gran responsabilitat que pesa damunt els homes de carrera en l'elaboració de la reforma social.

Darrerament el jovent universitari s'interessa per la literatura. Els autors que són més llegits i més discutits són François Mauriac, Henri Bordeaux i Paul Bourget. Resumint, es pot dir que el jovent universitari belga és actiu i viu els moments actuals; es caracteritza per la seva serietat i consciència del deure; avui la lleugeresa i el divertir-se tan generalitzats anys enrera, són desconeguts.

La dona i el treball fora de la llar. — El Pare Rutten, senador belga, acaba de presentar una proposició al Senat de Bèlgica demanant que la dona casada no treballi fora de casa. Aquesta mesura que els nacionalsocialistes alemanys han pres amb certa violència, que els Estats Units tendeixen a fer extensiva a totes les dones, és d'una alta valor social i cristiana. Allò que no han conseguit les doctrines de l'Església ho imposa la crisi imperant. La majoria dels treballs de la dona fora de casa són perjudicials a la vida familiar, a la qual la dona ha de dedicar les seves activitats. Una propagació malsana del luxe ha arrancat de la llar nombroses filles que tenien un

passament o que podien contribuir a sostenir les despeses de la família amb labors fetes a casa, de tipus femení. Moltes empleades de despatxos i de serveis públics sacrifiquen a la moda i al luxe la major part del sou que guanyen; acostumades a una vida extrafamiliar refusen la vida de família. Aquest gran sector del jovent femení, no solament priva de col·locació a molts joves ben formats, sinó que, per les seves exigències i pretensions, impedeix que aquests joves es decideixen a contreure matrimoni. El fe-

minisme, en plena crisi al seu país d'origen, ha arribat al punt culminant a la nostra terra; elimina molts joves admirablement preparats de la vida acadèmica, del magisteri, de la banca i del comerç.

La desviació de l'economia domèstica, la desfeta de la família, la crisi terrible que arreu domina, tenen el remei amb el retorn de la dona a la llar, amb la represa de la vida austera i senzilla dels nostres avantpassats, la qual era profundament cristiana i típicament pairal.

EL MOVIMENT SOCIAL

El conflicte dels contramestres

PER J. CIVERA SORMANI

El conflicte dels contramestres segueix en el mateix estat. No sabem, naturalment, en quin estat es trobarà quan es publiqui aquest comentari, però, de moment, no es fa albiradora la solució.

Com és sabut, la Federació de fabricants de teixits i filats de Catalunya, va declarar illegal la vaga en un document que va publicar tota la premsa. Els representants dels contramestres, malgrat aquest document, van continuar considerant-la legal.

El Conseller de Treball, digué als representants de la premsa, que calia que s'iniciés el diàleg entre els elements representatius de les dues parts litigants, per evitar que milers d'obriers es veiessin obligats d'abandonar el treball. En aquests moments, no m'interessa escatir si és legal o illegal la vaga. Com a home de govern, el que jo vull és que es posin d'acord la representació patronal i l'obrera, i que els vaguistes reprenguin el treball.

La Federació de Fabricants, abans de començar les negociacions, va voler conèixer l'opinió de les associacions patronals que la integren. Tots els associats, van reconèixer que era justa la posició que havia adoptat la Federació i, per tant, declarava illegal la vaga. El Conseller de treball, malgrat aquesta unànime declaració, invità els patrons i els obrers a reunir-se al seu despatx. Els qui coneixen la nostra imparcialitat, no estranyaran que fem constar, que el senyor Barrera ha fet tot el que ha pogut per aconseguir la solució del conflicte. S'ha donat compte que, a conseqüència de la vaga dels contramestres, milers d'obriers es veurien obligats d'abandonar el treball, i ha fet un gran esforç per a solucionar la vaga.

Dissabte es van reunir per primera vegada els representants de les dues parts. La premsa havia fet constar que s'havien reunit abans, però no és cert. Els representants de la Federació de fabricants, que visitaven el Conseller de treball, no ho feien amb el propòsit de començar les negociacions amb els obrers, sinó que es limitaven a respondre a la crida que els havia fet. Si eren cridats, és natural que acudissin a la Conselleria de Treball, per atenció al Conseller.

Dissabte van celebrar dues reunions: la primera va acabar a les quatre de la tarda i la segona a les onze de la nit.

A l'acabament de la reunió de la tarda, un dels representants de la classe patronal, va fer les següents declaracions:

— Remerciem la bona voluntat del senyor Conseller, però és inútil que seguim reunits. Nosaltres per les causes que consten en el document que hem fet públic, declarem illegal la vaga. Si ens diguessin que no podem sortir d'aquesta disputa, fins que s'hagi trobat la solució del conflicte, passariem hores i hores discutint, i en acabar-se la discussió, seguiríem negant la licitud de la vaga. Tractant-se d'un conflicte de tanta envergadura, cal discutir serenament. Esgotant les forces físiques dels qui intervinguin en la discussió, no se solucionarà res. Cal anar a poc a poc i pensar bé el que cal fer.

Els representants dels contramestres, van dir que no estaven disposats a reprendre el treball, perquè si ara és difícil posar-se d'acord, molt més ho serà si les fàbriques funcionen normalment. Els contramestres creuen que, cal aprofitar aquests moments, per aconseguir l'aprovació de les noves bases de treball.

El senyor Barrera, va comprendre que, efectivament, era inútil seguir discutint si els patrons i els obrers seguien mantenint íntegres llurs posicions, i va dir als reunits que plantejaria la qüestió al Consell de la Generalitat.

A l'hora que escrivim aquest comentari, ignorem els acords del govern de Catalunya.

En aquest conflicte s'ha donat el cas insòlit que, els obrers de les fàbriques afectades per la vaga, han fet grans esforços per no veure's obligats a paraitzar el treball. Els qui l'han abandonat, és que no han pogut seguir treballant. ¿Es que els obrers que han adoptat aquesta actitud, es colloquen al costat dels patrons? no; si no volen abandonar el treball és perquè no els interessa que triomfin els contramestres. I perquè no els interessa? Perquè els consideren obrers privilegiats.

Hem demanat a un patró afectat per la vaga, que ens digués perquè no considera justes les peticions dels contramestres.

Heus ací el que ens ha dit:

— Com és sabut, el contramestre treballa en unes condicions privilegiades. En algunes fàbriques del pla de Barcelona, cobren 125 pessetes setmanals.

Passi el que passi, tenen assegurat el setmanal, i en canvi els obrers cobren únicament quan treballen. Si ara, parlem en general, els contramestres no han aconseguit les simpaties dels obrers, calculeu què passaria si anessin augmentant llurs privilegis. És natural i lògic que, l'home que viu del treball i no posseeix riqueses, pensi en la vellesa. L'actitud, doncs, dels contramestres és molt humana. Caldria, però, que ens contestessin aquesta pregunta: ¿és que els altres obrers que treballen a la fàbrica, no arribaran també a vells? Si la vellesa que significa la renúncia al treball, és inevitable, perquè únicament ells han d'ésser els privilegiats? És una millora que s'ha d'implantar en un sentit totalitari, però estudiant bé l'assumpte perquè no arruïni la indústria. Si accedim a les millores que demanen els contramestres, demà ens veurem obligats a fer-les extensives a tots els obrers. ¿I si arriba aquest cas, què passarà? No es difícil endevinar-ho: que s'accen-

tuarà molt més la crisi que travessa la nostra indústria.

Encara hi ha un motiu que pot tenir una gran gravetat. Ens referim a la revifalla de la F. A. I. Aquesta organització, ja fa temps que perd totes les vagues. En la vaga del ram de l'aigua va tenir un fracàs sorollós. Malgrat les coaccions dels contramestres, no van aconseguir que es paralitzés el treball. El darrer intent de vaga general, amb motiu dels infants que van arribar de Saragossa, fou també un fracàs. Tingueu la seguretat que, si els contramestres guanyen la vaga, en el plantejament de la qual ha intervingut la F. A. I., tindrem de seguida un conflicte més gros del que tenim actualment plantejat. Veureu com vindrà la vaga de tots els obrers del ram tèxtil, per aconseguir l'aprovació d'unes noves bases de treball.

El temps dirà si el patró que ens ha fet aquestes manifestacions, tenia o no raó.

Carnet setmanal

El debat Calvo Sotelo.—Ha estat poc encertat aquest ex-ministre de la Dictadura promovent el debat financer a què va donar lloc amb la seva dissortada intervenció. Aquest home havia de prendre un xic el pols a l'estat de l'opinió del país abans de llançar-se a plans de tanta envergadura i, sobretot, tan delicats, com els que ell es proposava. Vintut de l'estranger, sens dubte ha vist deformada l'opinió espanyola que, si no és massa favorable a l'estat present de coses, tampoc no guarda bon record del període dictatorial a la gestió del qual, al cap i a la fi, cal carregar la culpa de molta part dels desastres que ara es produeixen.

Amnistiats el Diputat galleg, valia la pena que procurés tirar un vol sobre moltes coses passades i que novament entrenés la seva carrera política amb una prudència que no ha tingut. Les coses han canviat molt d'ençà que l'ex-ministre de la Dictadura havia estat allunyat d'Espanya. I calia un estudi un xic acurat de la realitat actual abans de llançar-se per uns averanys com els fressats per Calvo Sotelo, que no podien reportar-li glòria ni enlairament polític.

A hores d'ara, sobretot en matèria financiera, és ben palès el desastre de la política dictatorial des de 1923 a 1929. Amb guarismes ha restat feta la liquidació d'aquell període, i, per tant, els contradictors de Calvo Sotelo podien estar en aquest punt molt més documentats que no pas ell, sobretot els qui havien hagut de recollir en el Ministeri la seva herència no gens plaent ni ben preparada. ¿No era, doncs, mida de prudència política per part de l'ex-ministre el restar mut i, en tot cas, esperar l'escomesa dels

altres? Indaleci Prieto, que és un polític cada dia més fi, va trobar l'ocasió a posta per a fer liquidació d'aquell trist període de la política espanyola, i va aprofitar-la, un xic massa i tot. Però el que sembla impossible és que fos precisament qui major interès hauria hagut de tenir a callar el qui li oferís aquella ocasió.

Únicament, en Cambó intervingué en el debat, tancant tot resquici de defensa per part de l'ex-ministre de la Dictadura, amb un discurs serè, de tons elevats i orientat més de cara a l'esdevenidor que no pas de cara al passat que, sigui com sigui, no ens ha de reportar ja més que aquelles conseqüències que fins ara hem patit, però ja indefugibles i, per tant, fora ja de tota discussió. A més, el senyor Cambó s'ocupà com calia, del problema de les finances de l'Estat en general, i donà el seu tant de culpa a cadascun dels ministres que havien actuat, entre els quals tampoc resta net el senyor Prieto. Com de costum, el líder de la Lliga Catalana emprà aquell to de serenor que li és tan característic, aixecant el debat, orientant-lo cap a l'esdevenidor i assenyalant a cadascú les seves responsabilitats.

És possible que el debat segueixi encara; però no creiem que tingui majors conseqüències, ja que virtualment ha quedat ben mort i esgotat, car totes les persones intel·ligents i de criteri s'hauran pogut formar judici del problema tan fora de to plantejat pel senyor Calvo Sotelo, que—com deia aquell—si un dia s'acredità de mal financer, ara ha demostrat que tampoc no li sobren les condicions de polític entre les quals, la primera, és la d'una visió exacta de la realitat i de les possibilitats de cada moment.

Es desfà l'Esquerra?—Fa dies que van pels diaris notícies referents a les divisions dins el partit dominant en la política de Catalunya. Es diu

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

que els elements nacionalistes, d'Estat Català, aquells que en tot moment destaquen l'estrella solitària com un símbol, no estan d'acord amb els altres elements esquerrans, que són els qui formen la resta del partit. I l'atemptat contra el diputat senyor Grau Jassans ha vingut a culminar, sembla, aquestes divisions. ¿Què hi ha d'aquell atemptat i de la dimissió del senyor Badia, Secretari de la Comissaria d'Ordre públic, del qual tota la premsa s'ha ocupat aquests últims dies? No ho sabem a hores d'ara. L'Esquerra és un partit carregat de misteri; i així com un dia va sortir de la Comissaria d'Ordre públic aquell senyor que es deia Ramon sense que hom n'hagi pogut esbrinar la causa — amb tot i el règim de publicitat que la democràcia suposa — així ara passen coses inaudites, que tenen relació evident amb la vida pública i els càrrecs públics de la nostra terra, i que tampoc no pot arribar a esbrinar cap mortal que no sigui dels de dins de la casa. Els càrrecs públics de Catalunya, doncs, van darrera les actuacions del partit, i les divisions i problemes interns d'aquest es reflexen clarament en la nostra vida oficial. ¿Es pot donar un cas de més gran feixisme que aquest de fer la nostra vida pública oficial filla de la vida privada d'un partit polític?

Fora d'això, el fet màxim de la setmana ha estat la invitació del senyor Companys als elements de Lliga Catalana perquè es reintegressin al Parlament. Un seguit de paraules buides, desmentides pels fets de cada dia, han servit al President de la Generalitat per a forjar aquella invitació. I una resposta negativa n'ha estat l'efecte. ¿Es creu el senyor Companys que un partit polític seriós es pot deixar conduir ni pot adoptar resolucions en matèria tan important com aquesta no tenint altre suport que les seves paraules? Fets, i no paraules, són el que tots necessitem per adoptar les nostres actituds en tota mena de qüestions. ¿Com vol, doncs, el senyor Companys, que mentre la llibertat a Catalunya sigui un patrimoni de l'esquerra, mentre puguin ésser radiades les conferències més insignificants dels esquerrans i no les dels altres, mentre partits simpatitzants amb les actuacions governamentals puguin celebrar actes i es prohibeixin els mateixos actes a altres partits, com els carlins, per exemple, les paraules puguin significar alguna cosa, encara que siguin dites pel President de la Generalitat?

Nosaltres no discutim si Lliga Catalana féu ben fet o mal fet en la seva retirada. Aquest és ja un problema resolt i un fet antic. Però el que no veiem per enlloc és la possibilitat que Lliga Catalana retorni al Parlament, ja que si un dia hi hagué raons per a retirar-se, és evident que aquestes raons no han canviat pas ni s'han esmortuït en els seus efectes. Tothom que vulgui obrir els ulls a la realitat les pot contemplar, dissortadament, en tota la seva trista existència real i efectiva a hores d'ara i molt agreujades encara sobre altres moments anteriors. ¿Com podria, doncs, qualificar-se de lògica una actitud que

ara vingués a rectificar la posició d'altres dies, no havent-hi una sola raó per a fer-ho?

El Parlament — aquest Parlament que ningú no pot dissoldre, essent, per tant, una veritable Convenció — es reunirà, doncs, novament per a reemprendre el monòleg acostumat, monòleg que es veurà interromput pels esforços d'un sol Diputat d'oposició, i prou. Sortirà un Presupost sense control, sense que això sigui cap novetat, ja que sense control són avui totes les coses de Catalunya dins el règim plenament feixístic que patim en mans de l'Esquerra.

Mentrestant, el poble va perdent el seu sentiment autonomista; els interessos de classe, que en el moment de la reconstitució de la personalitat de la nostra terra s'havien de deixar de banda, són els qui avui suren i manen i disposen de tot; i el Tribunal de Garanties interessa més ara a la nostra gent que no pas totes les gestes de la Generalitat de Catalunya. ¿Es això el que volia l'Esquerra, aquest partit que per un cantó aixeca l'estrella solitària i per l'altre és dirigida per gent que, com el propi senyor Companys, no tenen de catalanisme sinó el que n'hagin adquirit del 14 d'abril de 1931 fins avui, i encara a base d'exercir càrrecs públics?

Les esquerres espanyoles. — Els residus de les esquerres espanyoles han celebrat un míting a la Corunya, el vell feude de Casares Quiroga, l'èxit ha estat tan formidable que fins i tot hi ha hagut un mort, i es pogué celebrar el míting degut a les grans precaucions policiaques, és a dir, entre un veritable mur de força pública.

¿Com canvien els temps i els homes, devia pensar l'ex-ministre de la Governació, enyorant aquells dies en què, des de la Porta del Sol, semblava l'únic amo d'Espanya! Al mateix temps, però, un altre míting se celebrava contra d'ells; era a la província de Càdiç i en el procés dels fets de Casas Viejas. Després de les declaracions dels nombrosos testimonis que allí van dir coses tan substancials, Azaña, Casares i d'altres, resten per sempre més convalidats com a amics de la llibertat, de la pau pública i, sobretot, del respecte a la llei. La impressió moral que arreu de la Península ha produït aquell judici oral no és de creure que pugui ésser oblidada de molt temps per l'opinió pública. I així com Miquel Maura porta pintat el front aquell onze de setembre de 1931, que difícilment podrà esborrar, així Azaña i Casares Quiroga hi portaran un Casas Viejas sempitern. Poc podien ells pensar per on ve, de vegades, la mort dels homes públics com a tals homes públics. La pedra més insignificant posada al mig del camí pot fer caure i trontollar el carruatge més resistent.

Mentrestant, aquí els nostres separatistes que governen continuen entonant himnes a honor dels esquerristes espanyols i fins aquest pobre home que no ha donat un pas sense el corresponent fracàs, el senyor Marcellí Domingo, encara tracta de reunir la seva migrada gent en un congrés a Tortosa!

TRACTAT ELEMENTAL DE SOCIOLOGIA CRISTIANA

Pel Dr. J. M.ª Llovera. 7.ª edició, notablement ampliada. Un volum de XII-472 pàgines. En rústica. Ptes. 8,50; en tela, Ptes. 10,50.

Acaba de sortir la 7.ª edició d'aquesta famosa obra, completament posada al dia.

Bibliografia religiosa

Tratado elemental de Sociología Cristiana. — José María Llovera. 7.ª edición. Luis Gili, editor. Barcelona, 1934. 471 pàgs.

El doctor Llovera acaba de publicar una nova edició de la seva famosa sociologia notablement reformada i posada a l'ordre del dia. Aquesta obra, que havia estat traduïda en diverses llengües, contribuirà eficaçment a la difusió dels estudis socials que tenen un interès creixent a la nostra terra.

L'autor ha dividit l'obra en quatre grans capítols: La causa eficient de l'ordre social (origen de la societat), la causa material de l'ordre social civil (elements materials de la societat), les causes formals de l'ordre social civil i les causes finals de l'ordre social que poden ésser un fi intel·lectual, un fi moral, o un fi econòmic.

Els grans problemes de caràcter econòmic i professional que preocupen avui la societat hi són estudiats amb singular competència, les doctrines i les teories dels darrers sociòlegs hi són examinades minuciosament; els problemes de la intervenció de l'estat en la vida social, de l'associació professional, de l'organització corporativa, del salari, hi són tractats amb singular competència. La doctrina de l'encíclica "Quadragesimo anno" hi és analitzada detalladament. Les teories comunistes i socialistes hi són refutades i les qüestions suscitées pel problema de les relacions entre el capital i el treball hi són ampleament discutides.

En un epíleg es dona una idea de la qüestió social, les seves causes i les seves solucions.

El arte de pensar. — Por Ernesto Dimnet. — Traducció del francès. Un vol. de 250 pàgs. de 20 × 13 cms. Barcelona. Gustavo Gili, editor.

És un llibre ben bé fill de la nostra època, en la qual es pensa tan poc i, sovint, tan malament. Per això l'autor comença, adreçant-se al gran públic, per a fer que es doni compte del fet que té pensament i que el fa servir sense adonar-se que el té. Llavors li fa descobrir les seves possibilitats i el gran profit que pot treure'n com de la descoberta d'un gran tresor perdut o ignorat. L'home del carrer, l'individu anònim de la massa, del ramat humà pot descobrir-se ell mateix i avaluar la seva personalitat aprenent en aquest llibre l'art de pensar. Les persones més cultes poden saborejar-hi també la fluïdesa d'un estil suggestiu i brillant i admirar-hi les qualitats de psicòleg i bon observador de l'autor.

La disolución de la Compañía de Jesús en España, ante sus consecuencias, el sentido común y el derecho, con unos apéndices de los documentos referentes a este hecho histórico, por José de Manteola. Barcelona. M. Carbonell. Editor. 1934. Un vol. de 288 pàgs. de 20 × 13 cms.

La lectura d'aquest llibre produeix una veritable sorpresa. Tothom sap, àdhuc els qui en són responsables, que la dissolució de la Companyia de Jesús fou una iniquitat; fou una farsa política que no s'aguanta per cap cantó. Els jesuïtes serviren senzillament de carn de canó o més ben dit de pitanxa dels "senglars" de les Constituents que tantes coses desconstituïren sense constituir-ne veritablement cap. Tothom confessa que fou una barbaritat, però en veure ara la síntesi que fa aquesta obra, de tota

la miserable i baixa campanya autijesúítica feta per persones que volen passar per dignes i cultes i els enormes perjudicis que amb això s'ha causat a la cultura de totes les classes socials i àdhuc a les més pobres i més enganyades, un hom es queda admirat que en els nostres temps i en la pàtria mateixa de Sant Ignasi hagi estat possible un tan enorme atemptat a la cultura i a la llibertat. El llibre es llegeix d'una tirada, i amb interès sempre creixent.

Los manantiales de la difamación antijesuitica, por Ignacio Arbide. 1.ª Serie. Un vol. de 376 pàgs. de 20 × 13 cms. 2.ª Serie. 388 pàgs. M. Carbonell. Editor. Barcelona, 1934.

És un fet que els jesuïtes són difamats i odiats com no ho ha estat mai cap altra ordre religiosa. D'una banda hi ha els esquitxos infectes del llot anticatòlic i inculte que per instint ataca l'enemic més poderós. Els jesuïtes se'n defensen de sobres amb la seva manera de viure. Però una milícia espiritual tan forta com és la Companyia de Jesús, tan estesa i tan interventora, no és estrany que en el decurs de la seva gloriosa història s'hagi trobat sovint embolicada en conflictes de transcendència nacional i àdhuc internacional. I ja no cal dir el formiguer de discussions que suscita el seu ministeri doctrinal que és un dels més destacats en la història contemporània del catolicisme.

Però d'aquesta doble sèrie d'abrandats estudis crítics demostra que la companyia no ha temut mai la llum de la veritat i es dona la paradoxa que tot sovint encara completa la informació documental dels objectants.

Una per una, l'autor va recollint les principals escomeses que s'han fet contra la Companyia en tot el decurs de la seva història i va demostrant sincerament el que hi ha de veritat, el que hi ha de mentida i el que hi ha de crua i vil calúnnia.

Va recollint també els principals atacs que ara amb motiu de la seva dissolució se li ha fet en el nostre país i en cita una pila de textos i d'anècdotes en els quals la cultura dels esquerrans, no queda pas gaire ben parada i es veu com sovint enganyen el poble valent-se a gratient de la baixa i deshonorant calúnnia.

Els dos volums estan escrits en un estil animadíssim que contribueix a fer-ne la lectura més interessant i suggestiva.

El equilibrio de los Continentes, por Mariano H. Cornejo. Un vol. de 248 pàgs. de 20 × 13 cms. Barcelona. G. Gili. Editor.

Les guerres per les seves mateixes horrors solen produir darrera d'elles unes reaccions pacifistes tan més intenses com més greus foren els estralls causats. Per això la "gran guerra" ha produït també un "gran pacifisme" que va maldant per tal de veure si pot trobar un organisme prou autoritzat i prou fort per a imposar-lo, si calia.

L'autor és un entusiasta pacifista que ha merescut que aquesta obra seva hagi estat editada i traduïda a costes de la Dotació Carnegie que l'ha inclosa en la seva "Biblioteca de la pau". En aquesta obra fa una gran síntesi històrica del cas de guerra sota el punt de vista religiós, jurídic i social i principalment exposa l'actitud de Nord-Amèrica en la gran guerra, i les seves propostes i institucions per a la pau universal. Tant de bo que la història futura confirmés els bons averanys pacifistes de l'autor!

FOMENT DE PIETAT. Durán i Bas, 11. BARCELONA

Esdeveniment sensacional

Ho és certament en molts sentits l'aparició del llibre

MEMÒRIES D'UN CABALER

PER

JAUME RAVENTÓS

Il·lustracions de J. G. Junceda

Voleu conèixer i fer conèixer l'excés i la força de la vida patriarcal en l'antiga masia catalana?
¿Voleu gustar intensament i de casa estant la vida forana amb totes les seves emocions i les seves placideses?

¿Voleu ser captivats dolçissimament per l'interès d'una novel·la amb dites i sentències que són nodriment sanitos de l'esperit?

Compreu, llegiu, propagueu: MEMÒRIES D'UN CABALER.

Més de 400 pàgines. — 120 dibuixos d'En Junceda
Una artística i alegroia coberta a diverses tintes.
Un llibre esplèndid. — Un present riquíssim.

MEMÒRIES D'UN CABALER

En rústega: 4'50 ptes. Enquadernat en tela, 6 ptes.

En la Diada del llibre ha constituït enguany un èxit de llibreria

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

Esperits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apologista d'ambdós sexes, alleluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix allegòric de gust discretament modern.

Preu: 3 ptes. en rústega. Enquadernat en tela, 5 ptes.

Últimes publicacions de l'Oficina Romànica

RAMON LLULL

L'opuscle en vers sobre el Pecat d'Adam
(Edició crítica) 1 pta.

Bibliografia de la llengua i literatura catalana
Fascicle IV (1931-1932) 2 ptes.

Anuari de l'Oficina Romànica
Vol. V (1932) 27 ptes.

M. DE MONTOLIU
Breviari Crític
Vol. IV (1929-1930) 6 ptes.

Amb motiu de les festes que es fan a Catalunya celebrant la Beatificació del Pare Claret, «Foment de Pietat» publica una segona edició i amb onze gravats de pàgina sencera la

Vida compendiada del Beat Anton M.ª Claret i Clarà

pel P. JOSEP SIRVENT
Missioner del Cor de Maria

60 pàgines i 11 gravats de pàgina
Preu: 40 cèntims

GORRES PER A BANY
SABATILLES, FLORS, ESPONGES, ETC.
LA MÉS EXTENSA VARIETAT DE MODELS

CASA ROSICH

CENTRAL:

Ronda de Sant Pere, núm. 7. — Telèfon 19923

SUCURSAL N.º 1:

Avinguda Portal de l'Àngel, 25. — Telèfon 19613

SUCURSAL N.º 2:

Carrer Tapineria, número 33. — Telèfon 12940

J. URIACH Y C.^{IA} S. A.

Bruch, 49 - Telèfon 12867 - BARCELONA

Queviures: Conserves, Vins, Licors, Xampanyes, Cafès, Tes, Herba Mate.
Perfumeria: BISUTERIA, VENTALLS, ARTICLES BANY.

Drogues: Productes Químics, Desinfectants, Esmalts, Pintures, Articles de neteja.

Fotografia - Cinematografia
Laboratori fotogràfic

SERVEI A DOMICILI

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

ATENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona

RUBI
(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.º
BARCELONA